

SEBASTIJAN VALENTAN

Pesmi mučencev

Krste

Belih krst nešteto
je v vasi ujeto,
v njih počiva sveto
srce še neizpeto.

Ko črne krste grejo,
se vanje še zazrejo
oči sirot, ki umrejo,
saj upati več ne smejo.

Sami

Sami,
v neskončnih širjavah,
daljavah
le smrt.

Pošastni streli,
jok in pok.

Obljuba veličine sveta,
izkrivljena podoba
škrlatne zvezde sled.

Sirote

Srce sirot
je ganjeno,
je ranjeno,
želelo bi še peti,
strašno žalost ublažiti,
neizmerno bol utolažiti.

A spomin
je kot osat,
pelin.

Dekletce v črnini

Naš razred
obiskovalo dekletce je
v črnini.

Kot Betsabejine
so bile ličnice njene.

Smehljala se nikoli ni.

Z neusahljivimi solzami
v krvavi pokol
v domači hiši
še vedno zrla je.

Starši

Naša mati
so bili zlati.
Zanje delo in molitev
sta bila rešitev.

Oče naš mili
bili so v vsaki sili.
Razjeziti se niso znali -
raje so jokali.

Svoboda

S tujcem v spopad.
Bratomorni boj,
za čigav obstoj?

Za judeštvo ,
za nerazsodnost,
hudobijo?

Nasilje,
maščevanje,
ščuvanje.
Prelivanje krvi.

Zvijače nečastne,
opustošenje duha.

Pobijali smo se.

Spomin na grozo,
nesreče ni zbledel.
Ovit v škrlat je...

Modrost prihodnosti,
brez vrlin.

Jok

Je jok otrok,
ki se zbudi,
ker ni topline.

Je jok otrok,
ki se zbudi,
ker ni družine.

Je jok otrok,
ki se zbudi,
ker ni bližine.

Je jok otrok,
ki se zbudi,
ker ni ničesar več.

Zadnja noč

Spominjam se zadnje noči,
ko sem videl mamin obraz,
lep, prelep,
a zgaran,
ki kot brazde
so v njem se vile ceste.

In v tej noči
še vidim očetove dlani,
močne, žuljave,
ki nežno so
božati znale.

Mamin obraz
in očetove dlani
so ostale,
ko je nanju legla noč -
za vedno.